

Św. Józef

Biuletyn Mężczyzn
Świętego Józefa

nr 11, lipiec 2020

...dezercja i święty spokój?

W nawiązaniu do poprzedniego numeru, w którym pisałem o męskości w kontekście wzięcia odpowiedzialności za małżonkę (rodzinę) ale także za Kościół, trzeba wspomnieć o jeszcze jednej odpowiedzialności mianowicie odpowiedzialności za Ojczyznę. Za nami bardzo burzliwa kampania wyborcza, a przed nami obchody setnej rocznicy cudu nad Wisłą. Zarówno wybory jak i walka z zewnętrznym agresorem stawia przed nami problem troski o wspólne dziedzictwo jakim jest Ojczyzna. Święty Jan Paweł II w umieszczonym w tym numerze biuletynu fragmencie książki „Pamięć i tożsamość” pisze, że słowo ‘ojczyzna’ łączy się z pojęciem ojca, a ojcostwo jest fundamentalnym powołaniem mężczyzny. Wiele razy mieliśmy okazję przypominać o tym na naszych męskich spotkaniach. Kształtowanie ojcowskiej postawy i powołania winno się zatem dokonywać również w wymiarze społecznym. Ktoś powiedział, że do dobrego wychowania dziecka potrzebna jest cała wioska, nie wystarczy rodzina, bo dziecko wchodzi w świat i będzie pod jego wpływem. Dlatego tak ważne jest, aby społeczność lokalna i szerzej cała ojczyzna spełniała rolę „wychowawczy – ojca” dobrze formującego człowieka. Jest to zatem zadanie nie tylko dla biologicznych ojców, ale również dla tych którzy nie żyją w małżeństwie. Sądzę, że wybory prezydenckie pokazały z pełną jasnością, że toczy się wojna światopoglądowa. Mniejsze zna-

czenie mają sprawy gospodarcze. Fundamentalne problemy to odpowiedź na pytanie o źródło prawa, o kształt rodziny, o edukację. Postawą mężczyzny ojca nie może być dezercja i święty spokój. Postawą mężczyzny chrześcijanina winna być odpowiedzialność i zaangażowanie, którego celem jest wdrażanie w życie społecznym praw ustanowionych przez Boga. O potrzebie zaangażowania wspomina inny tekst zamieszczony w tym biuletynie. To fragment adhortacji „Christifideles laici” mówiącej o roli świeckich w kościele i świecie. Papież Jan Paweł II wskazuje na różne obszary zaangażowania świeckich: polityka, gospodarka. Szczególnie ważna jest troska o właściwy kształt programów szkolnych i treści medialnych. Tutaj nie może zabraknąć mężczyzn. Aby jednak podjąć takie zaangażowanie potrzeba gorliwej i wytrwałej modlitwy. Bo wszelka aktywność chrześcijanina musi wynikać z zakorzenienia w Jezusie i Jego słowie. Taka postawa nosi wymiar krzyża. Pionowa belka do jedności z Bogiem a pozioma to zaangażowanie w rodzinie, kościele i życiu społecznym.

Ks. Mirosław Żak

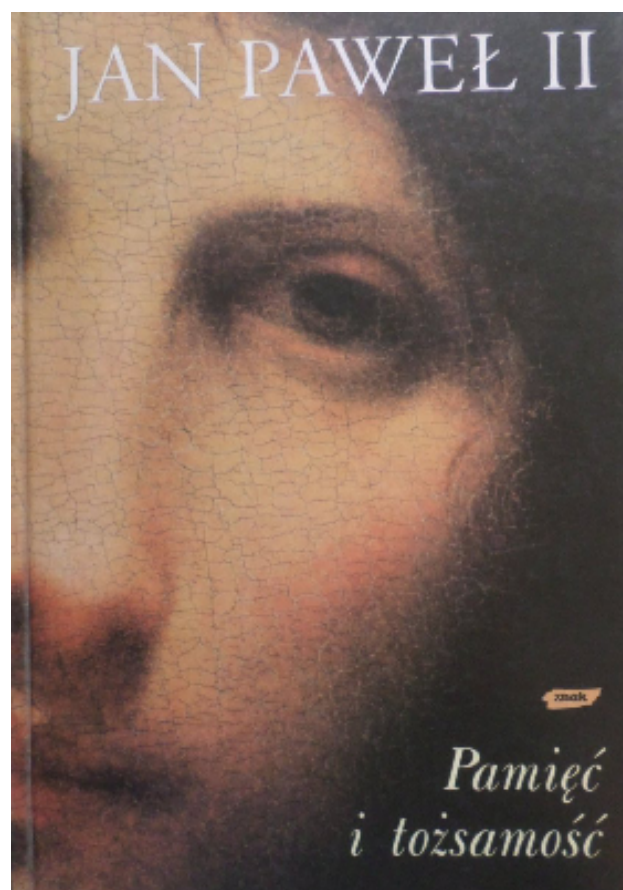
Gotowość służenia Ojczyźnie

Wyraz „*ojczyzna*” łączy się z pojęciem i rzeczywistością ojca. Ojczyzna to jest poniekąd to samo co ojcowizna, czyli zasób dóbr, które otrzymaliśmy w dziedzictwie po ojcach (...) Ojczyzna więc to jest dziedzictwo, a równocześnie jest to wynikający z tego stan posiadania – w tym również ziemi, terytorium, ale jeszcze bardziej wartości i treści duchowych, jakie składają się na kulturę danego narodu. (...) w obrębie pojęcia „*ojczyzna*” zawiera się jakieś głębokie sprzężenie pomiędzy tym co duchowe, a tym co materialne, pomiędzy kulturą a ziemią (...) Skoro już weszliśmy w analizę samego pojęcia ojczyzny, to trzeba nawiązać do Ewangelii. Przecież w Ewangelii w ustach Chrystusa właśnie to słowo: „*Ojciec*”, jest słowem podstawowym. Właściwie najczęściej je stosuje: „*Wszystko przekazał Mi Ojciec mój*” (Mt 11, 27; por. Łk 10, 22). Ojciec bowiem miłuje Syna i ukazuje Mu to wszystko, co On sam czyni i jeszcze większe dzieła ukaże Mu” (J 5, 20n) Nauczanie Chrystusa zawiera w sobie najgłębsze elementy teologicznej wizji zarówno ojczyzny jak i kultury. Chrystus jako Syn, który przychodzi od Ojca, przynosi z sobą ludzkości szczególną ojcowiznę, niezwykle dziedzictwo. O tym mówi św. Paweł w Liście do Galatów: „*Gdy nadeszła pełnia czasu zesłał Bóg Syna swego, zrodzonego z Niewiasty* (...) *byśmy mogli otrzymać przybrane synostwo.* (...) *A zatem nie jesteś już niewolnikiem, lecz synem. Jeżeli zaś synem to i dziedzicem z woli Bożej*” (Ga 4, 4-7) (...) Ewangelia nadała więc nowe znaczenie pojęciu ojczyzny. Ojczyzna w swoim pierwotnym sensie oznacza to, co odziedziczyliśmy po ziemskich ojcach i matkach. Ojcowizna, którą zawdzięczamy Chrystusowi skierowuje to co należy do dziedzictwa ludzkich ojczyzn i ludzkich kultur w stronę wiecznej ojczyzny. Chrystus mówi: „*Wyszedłem od Ojca i przyszedłem na świat; znowu opuszczam świat i idę do Ojca*” (J 16, 28) (...) Odejście Chrystusa otwarło pojęcie ojczyzny w kierunku eschatologii i wieczności, ale bynajmniej nie odebrało niczego jego treści doczesnej. Wiemy

z doświadczenia, chociażby na podstawie polskich dziejów, na ile inspiracja wiecznej ojczyzny zrodziła gotowość służenia ojczyźnie doczesnej, wyzwalała w obywatelach gotowość do wszelakich poświęceń dla niej – poświęceń niejednokrotnie heroicznych. Święci, których Kościół wyniósł na ołtarze w ciągu dziejów, a zwłaszcza w ostatnich stuleciach świadczą o tym w sposób szczególnie wymowny (...)

Patriotyzm oznacza umiłowanie tego, co ojcyste; umiłowanie historii, tradycji, języka czy samego krajobrazu ojczystego. Jest to miłość, która obejmuje również dzieła rodaków i owoce ich geniuszu. Próbą dla tego umiłowania staje się każde zagrożenie tego dobra jakim jest ojczyzna. Nasze dzieje uczą, że Polacy byli zawsze zdolni do wielkich ofiar dla zachowania tego dobra albo też dla jego odzyskania (...) Ojczyzna jest dobrem wspólnym wszystkich obywateli i jako taka jest wielkim obowiązkiem. Analiza dziejów dawniejszych i współczesnych dowodzi, że Polacy mieli odwagę, nawet w stopniu heroicznym, dzięki której potrafili wywiązać się z tego obowiązku, gdy chodziło o obronę ojczyzny jako naczelnego dobra.

Jan Paweł II – „Pamięć i tożsamość”

Wezwani do odpowiedzialności

Kościół zachęca świeckich, by z odwagą i twórczą inteligencją byli obecni w uprzywilejowanych miejscach kultury, jakimi są szkoły i uniwersytety, ośrodki badań naukowych i technicznych, środowiska twórczości artystycznej i humanistycznej refleksji. Celem tej obecności jest nie tylko uznanie i ewentualne oczyszczenie krytycznie ocenianych elementów istniejącej kultury, ale także ich podniesienie poprzez oryginalne bogactwo Ewangelii i wiary chrześcijańskiej. To, co Sobór Watykański II powiedział o relacji pomiędzy Ewangelią i kulturą, odpowiada stałej rzeczywistości historycznej i jednocześnie wskazuje ideał działania szczególnie aktualny i przynaglający; jest to ważny program powierzony pasterskiej odpowiedzialności całego Kościoła, a w nim specyficznej odpowiedzialności świeckich: „Dobra nowina Chrystusowa odnawia ustawicznie życie i kulturę upadłego człowieka oraz zwalcza i usuwa błędy i zło, płynące z ciągle grożącego człowiekowi zwodzenia przez grzech. Nieustannie oczyszcza i podnosi obyczaje ludów (...). W ten sposób Kościół wypełniając własne zadanie, tym samym pobudza i nakłania do kultury życia osobistego i społecznego, i działalnością swoją, także liturgiczną, wychowuje człowieka do wewnętrznej wolności”. Warto tu raz jeszcze wsłuchać się w szczególnie znamienne słowa adhortacji Ewangelii nuntiandi Pawła VI: „Kościół wtenczas ewangelizuje, kiedy boską mocą Orędzia, jakie głosi (por. Rz 1, 16; 1 Kor 1, 18; 2, 4), stara się przemienić sumienie poszczególnych ludzi i wszystkich razem, potem także ich działalność, a wreszcie ich życie i całe środowisko, w jakim się obracają. Mówimy o kręgach rodzaju ludzkiego, które należy przemieniać: otóż Kościół nie tylko ma głosić Ewangelię w coraz odleglejszych zakątkach ziemi i coraz większym rzeszom ludzi, ale także mocą Ewangelii ma dosięgać i burzyć kryteria oceny, hierarchię dóbr, postawy i nawyki

myślowe, bodźce postępowania i modele życiowe rodzaju ludzkiego, które stoją w sprzeczności ze słowem Bożym i planem zbawczym. To wszystko można tak wyrazić: należy ewangelizować — i to nie od zewnątrz, jakby się dodawało jakąś ozdobę czy kolor, ale od wewnątrz, od centrum życiowego i korzeni życia — czyli należy przepajać Ewangelią kultury, a także kulturę człowieka. (...) Rozdzźwięk między Ewangelią a kulturą jest bez wątpienia dramatem naszych czasów, jak był nim także w innych epokach. Dlatego trzeba dołożyć wszelkich starań i zabiegów, żeby zewangelizować troskliwie ludzką kulturę, czy raczej same kultury”. Szczególnie dzisiaj uprzywilejowaną drogą prowadzącą do tworzenia i przekazywania kultury są środki społecznego przekazu. Także świat środków społecznego przekazu na skutek przyspieszonego rozwoju wynalazków i zasięgu ich wpływu, obejmującego zarazem całą planetę i docierającego wszędzie, kształtującego mentalność i obyczaje, wyznacza nowe granice misji Kościoła. Odpowiedzialność zawodowa świeckich zarówno działających na tym polu z tytułu personalnego, jak i poprzez inicjatywy i instytucje wspólnotowe, winna być w pełni uznana i wspierana przy pomocy odpowiednio dobranych środków materialnych, intelektualnych i duszpasterskich.

W posługiwaniu się środkami przekazu oraz w ich odbiorze należy pilnie zatroszczyć się z jednej strony o czynne wychowywanie zmysłu krytycznego ożywianego umiłowaniem prawdy, z drugiej — o podejmowanie obrony wolności i poszanowania godności osoby; należy również popierać autentyczną kulturę poszczególnych narodów, zdecydowanie i z odwagą przeciwstawiając się wszelkim formom monopolizacji i manipulowania. Jednak duszpasterska odpowiedzialność świeckich nie kończy się na podejmowaniu wyżej wspomnianych działań obronnych. Na wszystkich drogach świata, a więc także na jego wielkich arteriach, jakimi są prasa, film, radio, telewizja i teatr, musi być głoszone zbawcze słowo Ewangelii.

Jan Paweł II – *Christifideles laici*

Z życia męskich wspólnot i ruchów

Przez okres wakacyjny osoby z Krakowa i okolic zapraszamy na te spotkania w każdą środę warsztat wakacyjny TLEN - Tajemnica Liturgii Eucharystii Niezłębiona

16 września 2020 - Kraków

Kolejne duże spotkanie w Kamieniopolu:

Temat: „Męskie Doświadczenia” - Macrin Gomułka

26 września 2020 - IV Męskie Oblężenie Jasnej Góry

21-25 października 2020 - II Oblężenie Wiecznego Miasta Rzymu

Zapraszamy do zapoznania się z zapisami ze spotkań w ramach Spotkań liderów PLS

Mężczyźni Duchowość lider w rodzinie

24 czerwca tematem podzielił się z nami Piter Herback

15 lipca - o odpowiedzialności opowiedział Jacek Pulikowski

Zapraszamy na stronę

<http://meczczyni.net/>

<http://oblezenie.meczczyni.net/>

Zespół redakcyjny:

Ks. Mirosław Żak, Andrzej Lewek, Krzysztof Kantorski

Skład: tł; Zdjęcia: stock-adobe, w winiecie wykorzystany Fragment ikony św. Józefa napisanej w klasztorze Sióstr Karmelitanek Bosych w Kielcach

Adres redakcji:

Stowarzyszenie Mężczyźni Świętego Józefa. ul. Zamoyskiego 2, 30-523 Kraków

e-mail: biuletyn@meczczyni.net strona internetowa: www.biuletyn.meczczyni.net

Pismo przeznaczone do użytku wewnętrznego MŚJ